

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **A. K.**, narozena X
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Adamcem
sídlem Za Poštou 112, 698 01 Veselí nad Moravou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018, č. j. KUZZ 59553/2018 EKO,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Obec Pitín (dále také „obec“) rozhodnutím ze dne 25. 7. 2018, č. j. OUP/185/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) částečně odmítla žádost žalobkyně ze dne 28. 5. 2018 o poskytnutí informace o zajištění a plnění opatření vyplývajících ze zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole (dále jen „zákon o finanční kontrole“), a to z důvodu, že

požadovanými informacemi nedisponuje. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 11. 9. 2018, č. j. KUZL 59553/2018 EKO (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a namítá, že obec Pitín přezkoumatelně nevysvětlila, z jakého důvodu požadované informace neexistují, a to za situace, kdy jimi disponovat má. Není zřejmé, zda dokumenty nebyly vyhotoveny nebo byly předány jinému subjektu nebo byly zničeny či skartovány. Mezi výrokem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí je rozpor. Ve výroku je uvedeno, že povinný subjekt informacemi nedisponuje, v závěru odůvodnění však konstatuje, že některými informacemi disponuje. Nejsou v něm uvedeny v dostatečném rozsahu úvahy správního orgánu. Nelze se ztotožnit s názorem žalovaného, že v textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou uvedeny informace, které lze považovat za poskytnutí informací. Napadené rozhodnutí neobsahuje podpis oprávněné úřední osoby, a je proto nicotné. Obec neposkytla informace o tom, kdy provedla v období od 1. 1. 2015 do 15. 5. 2018 kontrolu svých příspěvkových organizací dle § 9 odst. 1 zákona o finanční kontrole. Neposkytla ani informaci, že kontroly nebyly provedeny. Dále neposkytla informaci, jak starosta zajistil nejméně jednou ročně prověřování přiměřenosti a účinnosti systému finanční kontroly obce dle § 9 odst. 3 zákona o finanční kontrole. Neposkytla ani informaci o tom, že starosta nezajistil toto prověřování. A nakonec neposkytla informaci, jaká dostatečná opatření nahrazující útvar interního auditu přijala obec ve vztahu k dodržování kritérií pro hospodárné, efektivní a účelný výkon veřejné správy. Neposkytla ani informaci o tom, že obec taková opatření nepřijala.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že pokud obec neprováděla kontroly či nečinila zákonem stanovené úkony, tak ani nemohla disponovat informacemi, které žalobkyně požadovala. Žalobkyni to muselo být dostatečně zřejmé ze způsobu formulace odpovědi obce včetně prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí zpracovávala jako oprávněná úřední osoba Ing. M. H. a k podpisu byla oprávněna její nadřízená Ing. A. Z. Vzhledem k její nepřítomnosti rozhodnutí v zastoupení podepsala A. M. Takový postup neodporuje správnímu řádu a nezakládá nicotnost. Ani absence podpisu by nezakládala nicotnost.
4. Ve své replice žalobkyně uvádí, že nesouhlasí s názorem, že bylo její povinností dovodit si z částečně poskytnutých informací další fakta. Učinila vše, aby se domohla svého práva na informace. Žalovaný stranil obci. Zastupování za oprávněnou úřední osobu správní řád nezná.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

6. Soud předně podotýká, že předmětem soudního přezkumu je žalobou napadené rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí prvostupňové. Jako řádné žalobní námitky proto soud může vyhodnotit pouze takové námitky, z nichž je zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů je napadené rozhodnutí (nikoliv jiné rozhodnutí) nezákonné. Jestliže žalobkyně brojí proti nedostatkům v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nesměruje tato námitka proti napadenému rozhodnutí, a nemůže být již proto považována za důvodnou. Nedostatky prvostupňového rozhodnutí totiž mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím. Žalobkyně by musela namítat, že způsob, jakým se žalovaný k této otázce postavil je nezákonný či nedostatečný, což však žalobkyně v několika případech nečiní. Namítá-li žalobkyně například nedostatečnost či vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí, pro přezkum napadeného rozhodnutí se jedná o námitky irelevantní. Pro soud je z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí podstatné, že takovými vadami netrpí samo žalobou napadené rozhodnutí (což žalobkyně nerozporuje) a že se zároveň toto rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjadřuje k namítaným nedostatkům prvostupňového rozhodnutí (což žalobkyně taktéž nerozporuje).
7. Soud se dále zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že jej nepodepsala oprávněná úřední osoba.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na úvodní straně spisu je jako zpracovatel označena Ing. M. H. a zároveň je zde uveden údaj, že vyřízení schválila Ing. A. Z. V záhlaví napadeného rozhodnutí je jako oprávněná úřední osoba označena Ing. M. H. Elektronická verze rozhodnutí je podepsána A. M. Podpis na originále rozhodnutí v listinné podobě je pak doplněn zkratkou v. z. (tj. v zastoupení).
9. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 As 285/2015-49 (www.nssoud.cz), dovodil, že v otázce podepisování správních rozhodnutí lze vycházet ze závěru č. 17 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 7. 11. 2005, dostupného z www.mvcr.cz, který sice není obecně závazný, avšak vypovídá o záměru zákonodárce a působí na formování správní praxe. Podle tohoto závěru může správní rozhodnutí podepisovat i jiná osoba, nežli ta, která vede správní řízení, s tím, že konkrétní rozdělení pravomocí záleží na organizační struktuře správního orgánu a jeho vnitřních předpisech.
10. Při ústním jednání proto soud provedl dokazování listinou označenou „Zastupování vedoucí(ho) odboru v souladu s článkem 7 Organizačního řádu Krajského úřadu Zlínského kraje“ ze dne 11. 7. 2017, z níž vyplynulo, že A. M. byla určena zástupcem vedoucí ekonomického odboru Ing. A. Z. s účinností od 11. 7. 2017 (bez časového omezení). A. M. byla tedy z této pozice oprávněna k podpisu rozhodnutí o odvolání ve věcech zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), které spadá do působnosti předmětného odboru.
11. Nejvyšší správní soud se absencí podpisu na rozhodnutí správního orgánu již ve svých rozhodnutích zabýval (srov. rozsudek ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, publikovaný pod č. 199/2004 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, www.nssoud.cz) a dospěl k závěru, že nicotnost (neexistenci) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Může se jednat o vady spočívající například v rozhodování absolutně

nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Za nicotné by napadené rozhodnutí v důsledku namítané vady mohlo být považováno jedině tehdy, kdyby se ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Jelikož taková situace v nyní projednávané věci jednoznačně nenastala, nelze považovat námitku nicotnosti za důvodnou.

12. Ve zbytku žalobkyně namítá, že jí nebyly poskytnuty určité informace a že jejich neposkytnutí z důvodu, že neexistují, nebylo dostatečně odůvodněno.
13. Podle § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.
14. Z citovaného ustanovení je patrné, že povinný subjekt je povinen poskytovat pouze existující informace, tj. informace, které má k dispozici, nebo informace, které je schopen zjistit (měl-li by jimi disponovat). Jestliže žadatel žádá o poskytnutí určité informace o skutečnosti, která vůbec nenastala, jedná se z povahy věci o neexistující informaci, kterou není povinný subjekt ani schopen zjistit. V takovém případě musí být žádost odmítnuta dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41 (www.nssoud.cz), po povinném subjektu nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, lze po něm však oprávněně požadovat zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá.
15. Je však nutno rozlišovat mezi situacemi, kdy informace neexistuje vůbec (a tuto skutečnost povinný subjekt bezpečně ví) a kdy pouze povinný subjekt neví o její existenci (tj. nemá ji k dispozici, nicméně teoreticky by ji mohl získat). Ve druhém z uvedených případů je jistě nutno klást na odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti vyšší nároky. Pokud povinný subjekt informacemi disponovat má a pouze je nedohledal, měl by přezkoumatelným způsobem vysvětlit, co učinil pro to, aby je dohledal, potažmo aby si je opatřil. Žadatel, nadřízený orgán i soud totiž musí mít možnost alespoň rámcově ověřit, že se ze strany povinného subjektu nejedná pouze o snahu vyhnout se povinnosti poskytnout informaci. Naproti tomu v prvním případě povinný subjekt často nemusí mít mnoho možností podrobněji zdůvodnit, proč informace neexistuje. Rozsah odůvodnění neexistence informace se pochopitelně může lišit případ od případu. V případě, že žadatel žádá o poskytnutí informace o určité skutečnosti, o které povinný subjekt bezpečně ví, že nenastala (typicky informace o úkonu, který povinný subjekt neučinil, bez ohledu na to, zda jej učinit měl), z okolností případu nevyplývá žádná indicie nasvědčující tomu, že by uvedená skutečnost nastala, a na žádnou takovou indicii nepoukazuje ani žadatel, pak zpravidla nezbyde povinnému subjektu než žádost odmítnout s pouhým konstatováním, že určitá skutečnost nenastala, a proto požadovaná informace o této skutečnosti neexistuje.
16. V nyní projednávané věci se přitom jedná o první z uvedených typových situací. Soud předně podotýká, že přezkoumával úvahy žalovaného pouze ve vztahu k bodům 2, 3 a 5 žádosti o informace, ve kterých považuje žalobkyně žádost za nevyřízenou a odmítnutí žádosti za nedostatečně odůvodněné. Ve všech těchto bodech žalobkyně žádala o informace o krocích obce či jejího starosty podle zákona o finanční kontrole. Konkrétně

mělo jít o úkony dle § 9 odst. 1, § 9 odst. 3 a § 29 odst. 6 [ve spojení s § 28 odst. 2 písm. d) a § 4] zákona o finanční kontrole.

17. Soud opětovně upozorňuje, že předmětem přezkumu je žalobou napadené rozhodnutí, nikoliv prvostupňové rozhodnutí, jehož nedostatky mohly být napraveny žalovaným v napadeném rozhodnutí. Pro přezkoumání, zda bylo částečné odmítnutí žádosti dostatečně odůvodněno, je proto nutno přihlížet nejen k obsahu prvostupňového rozhodnutí, ale především právě k obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a všech podkladů tohoto rozhodnutí. Pro žalovaného byl rozhodný skutkový stav v době vydávání jeho rozhodnutí, a musel proto přihlížet k tomu, v jakém rozsahu byly aktuálně informace poskytnuty, tj. co vše obec k existenci či neexistenci požadovaných informací do vydání napadeného rozhodnutí uvedla. Odůvodnění částečného odmítnutí žádosti obcí byl totiž oprávněn ve svém rozhodnutí korigovat ve světle jím učiněných skutkových zjištění.
18. Podle § 9 odst. 1 zákona o finanční kontrole územní samosprávné celky kontrolují podle tohoto zákona hospodaření s veřejnými prostředky u příspěvkových organizací ve své působnosti.
19. Podle § 9 odst. 3 zákona o finanční kontrole územní samosprávné celky jsou povinny vytvořit systém finanční kontroly podle tohoto zákona, kterým zajistí finanční kontrolu jak svého hospodaření, tak i hospodaření svých organizačních složek a příspěvkových organizací ve své působnosti. Současně zajistí prověřování přiměřenosti a účinnosti tohoto systému a pravidelně, nejméně jednou ročně, jeho hodnocení.
20. Podle § 29 odst. 6 věty první zákona o finanční kontrole obce a městské části hlavního města Prahy, které mají méně jak 15 000 obyvatel, a dobrovolné svazky obcí mohou nahradit funkci útvaru interního auditu přijetím jiných dostatečných opatření.
21. Podle § 28 odst. 2 písm. d) zákona o finanční kontrole interní audit je nezávislé a objektivní přezkoumávání a vyhodnocování operací a vnitřního kontrolního systému orgánu veřejné správy, které mimo jiné zjišťuje, zda provozní a finanční kritéria podle § 4 jsou plněna.
22. Co se týče bodu 2 žádosti, který se týká plnění povinnosti dle § 9 odst. 1 zákona o finanční kontrole, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obec uvedla, že *„nebyly provedeny kontroly příspěvkových organizací v souvislosti se zákonem č. 320/2001 Sb., obec Pitín nemá protokoly ani nápravná opatření k těmto kontrolám a nedisponuje ani listinami, které by prokazovaly vyhodnocení přiměřenosti a účinnosti systému finanční kontroly obce Pitín a jeho příspěvkových organizací a ani nemá k dispozici listiny, které prokazují plnění provozních a finančních kritérií jak je uvedeno v § 28 odst. 2 písm. d) zákona č. 320/2001 Sb.“*
23. Z citované pasáže je zcela zřejmé, že obec zkrátka neprováděla kontroly dle § 9 odst. 1 zákona o finanční kontrole. V takovém případě jsou jakékoliv informace o neexistujících kontrolách neexistujícími informacemi, které obec poskytnout nemohla. K této části žádosti v podstatě neměla obec co blíže dodat. Z hlediska předmětu nyní posuzované věci (tj. souladu postupu žalovaného se zákonem o svobodném přístupu k informacím) je přitom lhostejné, zda obec plní či neplní povinnosti dle zákona o finanční kontrole. Soud proto není oprávněn hodnotit ani to, zda postup kontroly popsáný v prvotní odpovědi na žádost žalobkyně ze dne 12. 6. 2018 odpovídá požadavkům zákona o finanční kontrole. Z této odpovědi je patrné, že obec provádí kontrolu „pouze“ tak, že příspěvkové

organizace předkládají radě obce čtvrtletně rozbor hospodaření, který je dále předkládán ke kontrole finančnímu a kontrolnímu výboru. Podstatné tedy je, že obec zcela jednoznačně uvedla, že kontrolu dle citovaného ustanovení neprovádí, a ve své odpovědi ze dne 12. 6. 2018 popsala jedinou kontrolu příspěvkových organizací, kterou provádí.

24. Ve vztahu k bodu 2 žádosti je odůvodnění napadeného rozhodnutí plně v souladu s výše uvedenými závěry, a soud je proto považuje za dostatečně odůvodněné a také zákonné. Bod 2. žádosti byl zcela vyčerpán sdělením informace v odpovědi ze dne 12. 6. 2018 a zdůvodněním neexistence požadované informace v prvostupňovém rozhodnutí.
25. Co se týče bodu 3 žádosti, který se týká plnění povinnosti dle § 9 odst. 3 zákona o finanční kontrole, je pravdou, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je patrné pouze to, že obec nedisponuje listinami, které by prokazovaly vyhodnocení přiměřenosti a účinnosti systému finanční kontroly obce a jejích příspěvkových organizací. Ze samotného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tedy nutně neplyne, že by starosta obce vůbec nezajistil prověřování přiměřenosti a účinnosti systému finanční kontroly. Lze nicméně souhlasit se žalovaným v tom, že částečně tato skutečnost plyne z odpovědi ze dne 12. 6. 2018. V ní obec stroze uvedla „Roční přezkoumání hospodaření“. Obec se patrně spokojuje s přezkoumáním hospodaření auditorem a žádné vlastní hodnocení neprovádí. Ještě zřejmější je tato skutečnost ze sdělení obce k odvolání žalobkyně (adresovaného žalobkyni) ze dne 13. 8. 2018, které je součástí správního spisu, v němž obec uvádí, že interní audity obce ani příspěvkových organizací neprovádí, a proto „*vyhodnocením přiměřenosti a účinnosti systému finanční kontroly svých příspěvkových organizací nedisponuje*“. Relevanci tohoto sdělení podtrhuje skutečnost, že žalobkyně ve svém odvolání upřesnila, že pokud jí bude poskytnuta informace o tom, že starosta obce prověřování dle § 9 odst. 3 zákona o finanční kontrole nezajistil, bude považovat svou žádost za vyřízenou. Ani v tomto případě přitom soudu v nyní projednávané věci nepřísluší posuzovat zákonnost postupu obce z hlediska zákona o finanční kontrole. Pro účely tohoto řízení je podstatné, že obec jednoznačně uvedla, že úkony podle § 9 odst. 3 neprovádí. Informace o těchto neexistujících úkonech jsou tudíž taktéž neexistujícími informacemi, a žádost o jejich poskytnutí proto nutně musela být odmítnuta.
26. Ve vztahu k bodu 3 žádosti proto soud shledal napadené rozhodnutí také dostatečně odůvodněným a zákonným. Bod 3 žádosti byl zcela vyčerpán sdělením informace v odpovědi ze dne 12. 6. 2018, zdůvodněním neexistence požadované informace v prvostupňovém rozhodnutí a sdělením k odvolání žalobkyně ze dne 13. 8. 2018.
27. Co se týče bodu 5 žádosti, musí soud konstatovat, že žádost v této části není zcela jasná. Žalobkyně totiž v žádosti směřuje opatření nahrazující útvar interního auditu, tj. opatření dle § 29 odst. 6 zákona o finanční kontrole, a přezkoumávání a vyhodnocování dle § 28 odst. 2 písm. d) zákona o finanční kontrole. Opatřeními dle § 29 odst. 6 zákona o finanční kontrole jsou myšlena systémová opatření nahrazující činnost zákonem předpokládaného útvaru, nikoliv již konkrétní činnosti (přezkoumávání a vyhodnocování), které jsou prováděny v režimu těchto systémových opatření. Přes obtížnější uchopitelnost této části žádosti má soud za to, že i v tomto bodě byla žádost vyčerpána odpověďmi obce a rozhodnutím o odmítnutí žádosti ve zbytku.
28. Obec ve své prvotní odpovědi ze dne 12. 6. 2018 uvedla: „*Plnění schváleného rozpočtu obce je předkládáno zastupitelstvu obce nejméně čtvrtletně. Roční auditorská zpráva přezkoumávání hospodaření. Interní audit obce je dle kontrolního řádu nahrazen kontrolou zajišťovanou*

kontrolním a finančním výborem.“ Ve sdělení k odvolání žalobkyně ze dne 13. 8. 2018 pak obec uvedla, že interní audit je nahrazen kontrolou zajišťovanou kontrolním a finančním výborem, radou obce a zastupitelstvem obce s tím, že kromě zápisů z těchto orgánů jinými listinami obec nedisponuje. Již v prvotní odpovědi obec vyjmenovala opatření, která přijala jako náhradu za útvar interního auditu. Tuto odpověď pak doplnila o uvedení dalších orgánů obce, které kontrolu provádějí. Jak přitom soud uvedl výše, opatřeními podle § 29 odst. 6 zákona o finanční kontrole nejsou myšleny konkrétní činnosti, nýbrž právě ono systémové nastavení procesů v obecné rovině, které obec také popsala. Určení orgánů obce, které provádějí kontrolu, tedy představuje opatření nahrazující útvar interního auditu. V této části bylo tedy žalobkyni sděleno vše, co požadovala.

29. Pokud pak jde o konkrétní činnosti dle § 28 odst. 2 písm. d) zákona o finanční kontrole, pak lze na tuto část žádosti nalézt odpověď v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, z něhož plyne, že obec *„nemá k dispozici listiny, které prokazují plnění provozních a finančních kritérií jak je uvedeno v § 28 odst. 2 písm. d) zákona č. 320/2001 Sb.“*, ve spojení s prvotní odpovědí obce. Z těchto podkladů lze jednoznačně seznat, že obec za účelem naplnění požadavků § 28 odst. 2 písm. d) zákona o finanční kontrole prováděla pouze standardní obecné postupy, jako je schvalování závěrečného účtu a účetní závěrky, v rámci kterého se zastupitelstvu obce předkládá zpráva auditora o hospodaření obce. K těmto obecným činnostem obec odkázala na zápisy z jednání orgánů obce s tím, že žádnými jinými listinami nedisponuje. Z dotazu žalobkyně je přitom zřejmé, že žalobkyně nežádala sdělení oněch obecných postupů, nýbrž určitých specifických činností k naplnění požadavků § 28 odst. 2 písm. d) zákona o finanční kontrole. Ze všech podkladů je ovšem zřejmé, že žádné takové specifické činnosti obec neprováděla. Informace o těchto neexistujících úkonech jsou tudíž taktéž neexistujícími informacemi, a žádost o jejich poskytnutí proto nutně musela být odmítnuta.
30. Také ve vztahu k bodu 5 žádosti je odůvodnění napadeného rozhodnutí plně v souladu s výše uvedenými závěry, a soud je proto považuje za dostatečně odůvodněné a také zákonné.
31. Lze shrnout, že soud shledal, že žádost o informace byla v bodech 2, 3 a 5 vyčerpána. V části, ve které požadované informace existovaly, byly žalobkyni poskytnuty, v části, ve které neexistovaly, byla žádost ze zákonných důvodů odmítnuta.

IV. Shrnutí a náklady řízení

32. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. června 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu